

POUKA 1

Prvi deo: Pregled

Ključni tekst: Filibljanima 4,4

Središte proučavanja: Rimljanima 8,12–39

Pavle se suočavao sa mnogim nevoljama i stradanjima dok je širio Božju poruku spasenja. Osim Isusa, malo ko je podneo toliko patnje zbog jevanđelja kao Pavle. Spisak njegovih teškoća zaslužuje naše pažljivo razmatranje i promišljanje. Te teškoće obuhvataju, ali nisu ograničene na: nevolje, teskobu, progonstva, glad, žeđ, nagost, mač, batine, beskućništvo, uvrede, klevete, zbunjenost, oskudicu, masnice, sukobe, mučenje, besane noći, postove, pritiske, bol, siromaštvo, ponižavanje, kamenovanje, brodolome, česta putovanja i životno opasne situacije u raznim oblicima – bilo da su poticale od nabujalih reka („u strahu na vodama“ – Daničić-Karadžić) ili od napada razbojnika (kako iz njegovog naroda, tako i od neznabožaca), od problema koji su ga snalazili u gradovima, u pustinji, na moru i slično. Pavlova stradanja poticala su i iz njegovih suočavanja s nemoćima i slabostima, kao i iz izazova brige o crkvama. Naravno, ne smemo da prenebregnemo ni njegova zatočeništva (uporedi: Rimljanima 8,35; 1. Korinćanima 4,11–13; 2. Korinćanima 4,8.9; 2. Korinćanima 6,4.5.9.10; 2. Korinćanima 11,23–29; 2. Korinćanima 12,10; Efescima 4,1). Pavlov život bio je daleko od lakog!

Treba duboko udahnuti da bi se ceo prethodni spisak izgovorio bez pauze. A mi često bivamo obeshrabreni i zbog daleko manjih stvari. Ipak, iako lista Pavlovih stradanja oduzima dah, njegova nepokolebljiva postojanost u veri je još upečatljivija. On kaže: „Ali u svemu ovome pobjeđujemo onoga radi koji nas je ljubio“ (Rimljanima 8,37).

Pouka za ovu sedmicu ističe dve glavne teme:

1. Pavlova stradanja zarad jevanđelja, a naročito njegova tamnovanja.
2. Pavlove strategije za što delotvornije propovedanje jevanđelja, čak i u najizazovnijim okolnostima.

Drugi deo: Komentar

Ilustracija

Džordž Kertis Džons (*George Curtis Jones*) prenosi priču o medicinskom misionaru Vilfredu Grenfelu (*Wilfred Grenfell*, 1865–1940). Kada su ga upitali zašto se s tolikom predanošću posvetio hrišćanskoj misiji, Grenfel je odgovorio sledećom pričom:

„U bolnicu u kojoj sam bio na specijalizaciji, jedne noći dovedena je žena sa užasnim opekotinama... Njen muž ju je, vrativši se kući pijan, pogodio petrolejskom lampom. Bila je pozvana policija i na kraju su doveli napola otrežnjenog muža. Istražni sudija se nagnuo nad bolnički krevet i insistirao je da pacijentkinja kaže policiji šta se tačno dogodilo. Naglasio joj je koliko je važno da ispriča celu istinu pošto joj je preostalo još vrlo malo vremena da živi.

„Nesrećna žena je okretala glavu s jedne strane na drugu, izbegavajući da pogleda muža koji je stajao u podnožju kreveta. Na kraju su joj se oči zaustavile na njegovim snažnim rukama, pa je pogledom krenula uz njegove ruke i ramena, a zatim i preko

lica. Tada su im se pogledi sreli. Bolni izraz je na trenutak nestao sa njenog lica, a nežnost i ljubav su joj obasjale lik. Podigla je glavu, pogledala istražnog sudiju i mirno rekla: 'Gospodine, to je bila samo nesreća', a zatim se srušila nazad na jastuk – mrtva". Grenfel je dodao: „To je bilo nalik Bogu. A Bog upravo jeste takav. Njegova ljubav vidi kroz naše grehe.“

Kertis Džons ovaj vid ljubavi naziva „ljubav koja pati“ – Dž. Kertis Džons (G. Curtis Jones), *1000 ilustracija za propovedanje i poučavanje (1000 Illustrations for Preaching and Teaching*, Nashville, TN: Broadman & Holman Publishers, 1986), str. 55. originala.

Bez obzira na to da li se neko slaže sa onim što je ta žena učinila – a mogao bi se izneti veoma snažan argument da nije postupila ispravno – ta priča i dalje ima moćnu poruku. Slično ljubavi koju je pokazala žena u Grenfelovoj priči, i Pavlova ljubav obuhvatala je patnju.

Ljubav koja pati

U Rimljanima 8,35, Pavle izražava duboko uverenje u Hristovu ljubav prema njemu – i prema svima nama – retoričkim pitanjem: „Ko će nas rastaviti od ljubavi Hristove?“ Očekivani odgovor glasi snažno i odlučno: „Niko!“ Ako Bog ni „svoga Sina ne poštedje“ (Rimljanima 8,32), kako bi onda neka nevolja mogla da nas odvoji od Hristove ljubavi? Bog je dokazao svoju ljubav time što nam je dao svog jedinorodnog Sina, a s Njim i sve ostalo (Rimljanima 8,32). Pavlu nije bio potreban dodatni dokaz Božje ljubavi. A nije potreban ni nama.

Pavle je bio toliko siguran u Božju ljubav da je spominje više puta (Rimljanima 8,37.39). Zbog te ljubavi Isus je dragovoljno podneo patnju i smrt za nas (Jovan 13,1.34; Jovan 15,9.12). Zauzvrat, i Pavle je bio spreman da podnese patnju i smrt za Njega. Zapravo, samo ljubav koju Hristos ima prema nama može biti oslonac našoj veri u trenucima kušnje.

U Rimljanima 8,35, Pavle navodi svoje teškoće u sedmostrukom nizu: nevolja, teskoba (tuga), progonstvo (gonjenje), glad, golotinja, opasnost (strah) i mač. Možda ovaj niz od sedam nevolja simbolično ukazuje na potpunost, u smislu da predstavlja celokupnost svih stradanja koje je Pavle doživeo. Kao što je ranije spomenuto, Pavlov spisak stradanja daleko je obimniji od ovog niza. Do tog trenutka, Pavle je iskusio sve ove nevolje osim one poslednje – mača. Mač će biti njegovo poslednje iskušenje, a on je tom iskušenju pristupio sa izuzetnom hrabrošću. Njegova nepokolebljiva sigurnost u Hrista omogućila mu je da se spokojno suoči sa smrću. U trenutku smrti, Pavle je „gledao u večnost koja je pred njim, ne sa neizvesnošću niti sa strahom, već sa radosnom nadom i čežnjivim iščekivanjem. Dok je stajao na mestu svog mučeništva, on nije gledao u svetlucavi mač dželata niti u zemlju koja će uskoro upiti njegovu krv; podigao je svoj pogled i kroz vedro plavo nebo tog letnjeg dana gledao je ka prestolu Večnoga. Njegove reči bile su: 'O Gospode, Ti si moja uteha i moj deo. Kada ću Te zagrliti? Kada ću Te gledati svojim očima, bez zastrtog vela između nas?'“ – Elen G. Vajt (Ellen G. White), *Istorija otkupljenja (The Story of Redemption)*, str. 317. i 318. originala.

Pavle je bio siguran da ćemo se, ukoliko sa Hristom postradamo, „sa Njim i proslaviti“ (Rimljanima 8,17). On je „dobar rat ratovao, trku završio, veru održao“. Znao je da ga čeka venac pravednosti koji će mu biti dat pri vaskrsenju, kada se Hristos bude vratio (vidi 1. Korinćanima 15,51–55; 2. Timotiju 4,7.8).

Pavlove strategije za propovedanje jevanđelja

S obzirom na mukotrpne okolnosti pod kojima je Pavle propovedao jevanđelje, bilo je neophodno da primenjuje mudre strategije kako bi osigurao uspeh svog rada.

Prvo, Pavle je svesno birao značajne gradove drevnog sveta iz kojih je mogao lakše da širi poruku jevanđelja. Tako je, na primer, Korint bio izabran zbog svog povoljnog geografskog položaja. „Na taj način otvorila se mogućnost da se jevanđelje širi. Jednom kada bi se ono ukorenilo u Korintu, moglo bi se bez teškoća preneti u sve delove sveta“ – Elen G. Vajt, *Skice iz Pavlovog života (Sketches from the Life of Paul)*, str. 99.

originala. Pavle se takođe usredsredio na grad Filipi jer je to bio jedan od „najuticajnijih urbanih centara na njegovoj ruti... Njegov strateški značaj u istoriji carstva učinio ga je sledećim prirodnim evangelizacijskim korakom onome ko se pripremao da stigne do Rima“ – Krejg S. Kiner (Craig S. Keener), *Dela: egzegetski komentar*, tom 3 (*Acts: An Exegetical Commentary*, vol. 3, Grand Rapids, MI: Baker Academic, 2014), str. 2380. i 2381. originala. Isto tako, Efes je bio jedan od najvećih gradova Rimskog carstva, sa populacijom od oko 250.000 ljudi u Pavlovo vreme.

Drugo, Pavle je ulagao vreme u obučavanje ljudi za službu evangeliziranja. Zapravo, on je „učinio delom svog posla obrazovanje mladića za propovedničku službu. Vodio ih je sa sobom na misionarska putovanja, i tako su oni stekli iskustvo koje ih je kasnije osposobilo da preuzmu odgovorne položaje. Kada bi se rastao od njih, i dalje je ostajao u kontaktu sa njihovim radom, a njegova pisma Timotiju i Titu svedoče o dubini njegove brige za njihov uspeh“ – Elen G. Vajt, *Evandeoski radnici (Gospel Workers)*, str. 102. originala. Što se Timotija tiče, Pavle ga je smatrao ne samo svojim saradnikom, već i koautorom (vidi: 2. Korinćanima 1,1; Filibljanima 1,1; Kološanima 1,1; 1. Solunjanima 1,1; 2. Solunjanima 1,1; Filimonu 1,1).

Treće, Pavle je sledio princip „najpre Jevrejima“ (Dela 13,46; Rimljanima 1,16), kao što je Isus izričito zapovedio (Luka 24,47; Dela 1,8; Dela 3,25.26). Ovaj pristup objašnjava zašto je Pavle, kada god bi došao u neki novi grad, svoje misijsko delovanje uvek započinjao u sinagogi (Dela 9,20; 13,5.14.46; 14,1; 17,1.2.17; 18,4). Razmišljajući o Isusovom uputstvu da delo učenika treba da bude otpočeto u Jerusalimu, Elen G. Vajt kaže: „Gde god da se Božji narod nalazi – u prepunim gradovima, u selima ili u zabačenim krajevima – tu je i njihovo domaće misionarsko polje... Pre svega, njihovo delo počinje u njihovoj porodici; zatim bi trebalo da nastoje da pridobiju svoje komšije za Hrista i da im predstave velike istine za ovo vreme“ – Elen G. Vajt, *Pregled i Glasnik (The Advent Review and Sabbath Herald)*, 22. maj 1888. godine, str. 1160. originala.

Četvrto, Pavle je održavao redovnu komunikaciju sa crkvama slanjem pisama. Zbog svoje stalne „brige za sve crkve“ (2. Korinćanima 11,28), on često nije mogao da ostane dugo sa novim vernicima u gradovima u kojima je propovedao. Zbog toga je koristio pisma kao sredstvo da ostane u kontaktu sa crkvama i da im daje uputstva. Pisma su takođe služila da nadomeste njegovo fizičko odsustvo (1. Korinćanima 5,3; Filibljanima 2,12).

Treći deo: Primena u životu

Razmišljajte o sledećim temama, a potom postavite svojim učenicima pitanja s kraja ovog odeljka:

Propovedanje jevanđelja može biti izazovno za mnoge hrišćane, naročito kada društvene norme dolaze u sukob sa Božjom rečju. Tokom vekova, nebrojeno je mnogo

onih koji su iskusili patnju, pa čak i smrt, obavljajući svoju misionarsku službu. Ta stvarnost bila je prisutna u ranim danima hrišćanske misije, a neće biti drugačije ni na njenom kraju (Otkrivenje 14,13). Dok nastavljamo sa misionarskim delom i podnosimo patnje koje ga prate, postoji samo jedna sila koja nas može održati – Hristova ljubav.

Iako je većina hrišćana svesna rizika koje donosi sleđenje Hrista, mi takođe moramo da razumemo i izuzetnu važnost ispunjavanja zapovesti: „Idite dakle i naučite sve narode“ (Matej 28,19). Taj zadatak jeste težak, ali mi se oslanjamo na Božje vođstvo na svakom koraku. Iako može da postane opasan po život na razne načine, taj zadatak donosi i nagradu. Isus kaže: „Budi vjeran do same smrti, i daću ti vijenac života“ (Otkrivenje 2,10).

U svom misionarskom radu, Pavle je koristio različite strategije kako bi obezbedio njegovu delotvornost:

(1) Birao je važne gradove kao uporišta iz kojih je mogao lakše da širi poruku jevanđelja.

(2) Ulagao je vreme u obučavanje drugih.

(3) Davao je prednost dosezanju onih koji su mu bili najbliži.

(4) Stalno je održavao kontakt sa onima kojima je služio.

Sve ove strategije i mi bi trebalo da primenimo u našim sopstvenim misionarskim poduhvatima. Pavle je, međutim, znao da, iako su strategije važne, one nikada ne mogu da zamene ulogu Svetog Duha (1. Korinćanima 12,1–11; Efescima 4,1–6). Ovu ključnu istinu nikada ne smemo da smetnemo s uma.

Pitanja:

1. S kojim ste se izazovima vi suočili pri propovedanju jevanđelja?
2. Na koji način ste primenili ranije spomenute četiri Pavlove misionarske strategije, i kakvi su bili rezultati?